

— Ни отъ месото зехме, ни кожата. Доде фелдшера и каза: не бива, кай, да ядете отъ нея, ще я заровите съ кожата, съ все . . . Охъ, то нащо тегло! Не знамъ, не знамъ . . .

Жената замълча, но като се услуша по-добре, Серафимъ разбра, че се шепне. Изведнажъ Еню извика:

— Нѣмамъ пари азъ! Отде ще ти взема пари да ти дамъ? Нѣмамъ . . .

— Не думай тъй, кръстникъ Еню, не ме връщай. Ти ще ми помогнешъ, ти ще ми дадешъ . . . Че при кого другиго да ида, кръстникъ Еню, при кого да си ударя главата, злочеста азъ . . . Кръстникъ Еню . . . моля ти се като на Господа . . .

— Остави ме, ти казвамъ, нѣмамъ пари!
— изкрещѣ Еню.

Жената млъкна и заплака. Серафимъ я слушаше какъ хълца и какъ вие като пребита. Ядосанъ, Еню се показва на вратата и погледна надалече, безъ да спира очи нѣкжде. Серафимъ тихичко прибра хлѣба си и се изправи. Жената излѣзе отъ кафенето и си отиде. Тя тъй бѣше се забрадила, че лицето ѝ не се виждаше. Но по вървежа Серафимъ разбра, че е млада.

— Пари ли иска? — пошепна той на Еня.

— Пари иска. Отде да ѝ ги взема, азъ банка ли съмъ? Искала да води мъжа си на болницата. Добре, ама като нѣмамъ? Като нѣ-